

A kártyás.

(Kép.)

A nagy város füstösfalu nagy házai között lassan barna szürkeséggé válik az éjszaka, aztán szennyos világossággá.

A függönyözetlen szoba mélyéből imbolygó körvonala tűnik elő egy férfinak. Egy-két határozatlan lépést tesz az ablak felé. Tétován néz körül, megfordul. Kalapját hanyagul dobja le s keztyűjét kezdi lehuzni. Lassan megy. Egyet kettőt támolyog. Zsebeibe nyúl. Óra, cigarettatárca, pénztárca egymásután kerül ki a zsebekből az asztalra. Végig néz a kirakott tárgyakon. Aztán gyorsan, határozottan az ablakhoz lép — Csendesen nyitja ki az ablakot.

Valahonnan távolból üzen a hajnal. Ő meredten áll. Kábultan bámul ki a messziségre a még alvó város felett.

Reggel tíz óra felé ébredt fel... Össze volt törve, mint régen az első bál után. Felállt, nyújtózkodott. A mosdóhoz ment. Csapzott fűrtjeit meglocsolta. Felfrissült.

Rendbe szedte öltözetét, reggelit hozott. Zsebre tette a cigarettatárcát s az órát. Rátéktintett fél tizenegy volt.

A tárca még előtte feküdt. Kinyitotta. Gyűrött borszagu levélpapír hullt ki belőle.

Ahá! Kötelezvény! A múlt éjjelről. Erre nem akart eddig emlékezni. A klub, a barátok, a szerencsétlen téték, ötvenezer korona. Hm. Három nap alatt fizetendő. Három nap... — Talán ezt még kitudná fizetni, de van még egy, az harmincezer. Ez is három nap. Három nap...

Legokosabb: főbelőnie magát... A fiának az árvaszék ment amit lehet. És a feleség is meg lesz valahogy... Nem fogja gyászolni... Az egyetlen okos dolog... — És a dolog be volt fejezve.

Felöltözött, jókedvűen, gondosan, aprólékosan. Fűtőrészve ment le a lépcsőn.

A korzón rzsás arcu kisiuval találkozott: ilyen a fia is! aki talán jobb lesz, mint ő volt...

Ő ur volt mindig és ur marad a halálában is. Az életét adja a kártyáért...

Mert a birtokát, ősi, apái földjét nem adja el, nem adja zsidó kézre, a fia jussát, életét, a fajtáját... Soha... Vidáman élt, bőven, boldogan, s most meg fog halni...

Fűrtös, selymes asszonyruhák surlódtak meg combján, ellogatott kezein, ujjai közt langyos vízként folyt el a tavaszi korzó fénye, illata, melegsége. Színes, tavaszi nők rámosolyogtak — visszamosolygott, rájuk köszönt — a karját most már bezárja előlük...

Mire a Ritz elé ért egyedül maradt mindenkől. Feleség, gyermek, szerető kártya, cimborák — mind elmaradtak. — És elfelejtődtek...

Az ebédre gondolt, roppant étvágyat érzett — pompás ebédet fog enni...

Két cimborá telepedett az asztalához. — Már túl voltak az ebéden, amikor az egyik megszólalt. — Te, én nem úgy játsztam volna. Én a tizest játsztam volna ki...

A másik rábólintott a fejével. — Én is.

— A tizest!? Hm! Ez nem is olyan rossz... A tizest! — Erre ő nem is gondolt. Így talán nem veszett volna el, egy tétre az egész. Ezt meg kellene próbálni...

Papírt vett elő. Valamit írt. Intett a pincérnek. Adassa fel a táviratot. A távirat szólt a gazdatisztnak: „A birtok eladó, holnap vevővel megyek.“

— A tizest! A tizest... Nó arra igazán nem gondoltam...

Asztalos Miklós.

.....
 Csónka Magyarország — nem ország
 Egész Magyarország — menyország!
 .....

Innap harmadnapján.

(Novella.)

— Acce, vaj nem acc?

— Ejbe érthetetlen kijed János! — Láccik...

János gazda erre a láccikra mérgelődött. Az asszony harmadszorra dörgölte az orrához, hogy asszonya: láccik... De csak nem mondott utánna semmit.

Harmadik innap vót. Az ajtó felől eső ablakon be-sziürödött a hótakarón sikamló gyenge karácsonreggeli fény. De csak a sejtár padjáig jutott. Azontul a petloreumlámpi fénye uralkodott. János gazda előtt állott a tükrös, — a piros csiku kendőr asztalterítőn.

— Hol az ablakot nezte, hol a lámpifényit figyelte. Hunyorgatott, a bajuszát nyuzta. — Rest vót ez a reggel. Olyan, hogy a szólást es átallotta benne.

Eső innapon kezdődött nálik. Osztáng a másodikon Mihály sogorékhoz menének. A korcsomároshoz. Két napig ettek. Örökös-örökön ettek-ittak. Jó borsos száraz kolbászt, füstölt ódalast, káposzta sikkával. Pálinkát ittak hezza, vaj bort. Ahogy jött. Leginkább sokat.

Rest vót ez a reggel! — a harmadik innapon. Mégha kialudta vóna magát! De tennap — vajhogy-mit beszélők — ma hajnaltájt, a kecskék üzésekör került elé Mihálytól. Igaz, hogy a küskapu megett belémosdott a frissen hullott hóba. A fületővin, meg az üstökin tartotta a jótevő hidegöt. De nem használt a. Epeghogy nem feszült a bőre... — Bejebb vót a katlan. Az álla alatt égött. A mejibe száguldoztaka beste, forró szelek. Olyan kegyetlenül facsarodott a gyomra, mintha foghijas gerebjét rángatott vóna valaki benne ide-oda. Ettől elment az álom.

Azér lecsuszott hát a magoságyból.

Az asszony már felgyújtott a pest alá. Megfejhette a bihalokot es, s feltette a fűröstököt. Tennapról maradt a lábas fenekin e kicsi zsir. Isten ellen való vétők lett vóna ott hagyni, vaj a disznyóknak vetni. Leccipött e kicsi májas-vörös hurkát a Mihály bátyjáék kostolójából s belé vette a forró zsirba.

János, az ura, a süllögő ételszagra elkapta a fejít feléje:

— Mari te! Micsenász?

A menyecske begyibe főtt a harag. Megóttá a keszkenőt álla alatt. Kontyalá vette. Megkötötte s fordított a süldögélő hurkán egyet. Szurósan pergett a nyelve:

— Gerófnak való edmeget.

— Hurkát-e te?

— Azt — nem es berbécs farkot.

— Megehetöd azt a hurkát. Neköm elég vót az innapon. — Vertéj kéne.

— Ha vóna.

— Kell! — acsarkodott János. De lassacskán, mert a gyomra a tüdejibe lángolt.

— Nincs! A kalácsba kellett a téj. Egyék kalácsot. Az vagyon.

— Vertéj kell, vaj semmijse te. S hideg pujszka hezza.

— Hát a savanyó számár füle nem kéne e kijednek? Sózott kendőr neme? Ecötös bolondgomba nem kénee? — Tökéletlen embör. Esmég ittak ugye? Muszáj vóte? Annyit.

— No bolond, no...

— Kijed baja. — Ha eszik hurkát, eszik. Hanem ott hagyja. Vertéj nincs, pujszka sincs.

— Acce vaj nem acc?

— Nincs!

— Acce vaj nem acc?!

UJ ÉLET a legmagyarabb hetilap.